

[Aksel Larsen.]

gnaveri, jeg har anmeldt for ca. 3 Uger siden her, maa jeg desværre melde Pas; i alt Fald kan jeg kun gøre det yderst mangelfuldt, fordi det Materiale, jeg skulde benytte, i Øjeblikket ligger paa Politigaarden. (Munterhed). Jeg kan godt forstaa, at det mører adskillige Medlemmer af det høje Ting; de føler sig vel til Mode ved, at Listen over de forskellige maaske ikke kunde komme frem. Jeg kan sige, at det gaar her ligesom med Arbejderbevægelsen, der ikke lod sig slaa ned af Politiet paa Fælleden, at den Slags Sager kan ikke standses, selv om man forsigtigvis paa Forhaand lader Politiet beslaglægge Materialet. (Stemmer: Det staar i „Skatteborgeren“!). Ja, jeg ved udmærket godt, at man kan læse det forskellige Steder, men jeg ved ogsaa, at vi stoler mest paa det Materiale, vi selv har sammenstillet, og som vi anser for paalideligt, og det kræver et betydeligt Arbejde at sammenstille det paa ny. For Resten er det en kendt Sag, at naar man slaar iblandt en Flok Hunde, hyler de, der bliver ramt, og der hyles særlig meget i den Side af Salen. (Socialdemokraternes Pladser).

Disse Ting er foretaget øjensynlig i Henhold til Opfordringer fra den konservative Presse til Regeringen om at bringe Straffeloven i Anvendelse mod disse Strejker, og i flere Dage har vi læst begrædelige Artikler i „Social-Demokraten“ om, at desværre gjorde den konservative Presse alt for at provokere Myndighederne til at bringe Straffeloven i Anvendelse. Nu skulde man jo ikke tro, at saa maalbevidste Folk som vor nuværende Regering behøvede at lade sig provokere, og det er i alt Fald dem, der bestemmer, hvilke Paragraffer i Straffeloven de ønsker at faa bragt i Anvendelse. De paagældende Paragraffer er mere end tvivlsomme, eller rettere sagt slet ikke egnede til Anvendelse paa det foreliggende Forhold. De taler nemlig om Standsning af almindelige vigtige Samfærdselsmidler saasom Post, Telegraf og lignende. Men det er jo ikke det, der er standset ved Søfolkenes Strejke, saa disse Paragraffer tager slet ikke Sigte paa den. Det generer imidlertid ikke Rigsadvokaten, og han erklærer, at blot Justitsministeren giver ham Signalet, skal han nok faa Paragrafferne til at passe, saa der kan dømmes efter dem. Og Justits-

ministeren har altsaa nu givet Signalet og er begyndt paa det omfattende Felttog, som Følge af hvilket maaske i Øjeblikket en Snes ledende Kammerater fra Den revolutionære Fagopposition i København sidder bag Laas og Slaa og har været fremstillet i hemmeligt Grundlovsforhør; mod dem skal der nu rejses en Hekseproces, idet man paa-staar, at det er dem, der er Skyld i Strejken. Man kan ikke tænke sig nogen mere latterlig Beskyldning. Jeg sagde allerede, da de Herrer her i Tinget gennemførte Loven om Arbejdsstrid: Gennemfør denne Lov, men der findes ikke den Lov og de Paragraffer, der kan faa Fagbevægelsen til at afstaa fra at bruge sit naturlige Kampmiddel, Strejken; hvad man end vedtager her i Tinget, vil det vise sig, at Arbejderbevægelsens Krav og Arbejderbevægelsens Kampkraft er stærkere end disse Paragraffer; de vil blive gennembrudt, de faglige Aktioner komme i Gang. Det er det, der er sket, og disse faglige Aktioner kan heller ikke standses eller hindres ved Arrestationer, rent bortset fra, at det jo er en Kendsgerning, at Søfolkenes Strejke er besluttet af Søfolkene selv med 90 pCt. Majoritet af de ved Urafstemning afgivne Stemmer. Der blev sammenlagt i de to Forbund afgivet ca. 2 700 Stemmer for Strejke og ca. 300 Stemmer imod Strejke. Disse Tal kender Regeringen, burde Rigsdagen kende, og Dagspressen kender disse Tal, men naturligvis har man i Dagspressen som i Radioen fortalt, at det er et usselt lille Mindretal, der terroriserer de stakkels hæderlige Søfolk og tvinger dem til at strejke meget imod deres Vilje. Jeg tænker nok, at denne Sag finder sin Besvarelse paa det Møde, der afholdes i Idrætshuset i Øjeblikket, hvor samtlige Søfolk i København udtaler sig om deres Stilling og Forhold til Strejken samt om den Kampagne, der er ført imod Søfolkenes Strejke.

For 4 Dage siden indeholdt Dagspressen et Manifest fra De samvirkende Fagforbund, det var i Mandags, og i dette Manifest blev Arbejderbevægelsen opfordret til at slutte op bag Regeringen. Man konstaterede, at Strejken var ulovlig og Skruebrækkeri altsaa ikke alene tilladt, men en hellig Pligt. Man vendte sig af al Magt imod denne Strejke, og jeg kan tilføje, man tog samtidig fat, saa langt Socialdemokratiets Indflydelse rakte, paa at desorganisere